

ved vi ikke helt præcis, hvordan vi skal tackle det. Skal vi glæde os over Socialdemokratiets manglende lyst til eller manglende mod på at gå ind og tage et medansvar og være med i aftaler, eller skal vi ærgre os over det?

På den ene side skal vi vel glæde os over det, fordi det jo øger Dansk Folkepartis mulighed for indflydelse. Det siger jo sig selv, at når Socialdemokratiet melder pas på forhånd ved den måde, man agerer på, ja, så øger det jo selvfølgelig Dansk Folkepartis mulighed for at få indflydelse på regeringens politik, og det er jo på sin vis noget, vi måske skal glæde os over.

På den anden side ærgrer det os egentlig, og det gør det jo måske mest på Socialdemokratiets egne vegne – man skal jo tænke på hinanden, og specielt i den kommende juletid skal man jo prøve at være lidt nænsomme og prøve at tænke på, hvordan man kan sætte sig i andres sted – for det giver jo Socialdemokratiet anledning til at føre en fuldstændig zigzagkurs, en skiftende politik sådan fra dag til dag, alt efter hvad der lige er opportunt at mene den dag. Det er jo aldrig godt for et parti at bringe sig i den situation, at det bliver meget svært for vælgerne; det er én ting for os politikere, at finde ud af, hvor man har et parti, men vælgerne skal altså også finde ud af det.

Så på Socialdemokratiets vegne vil jeg faktisk godt bruge den her mulighed for at ærgre mig over, at Socialdemokratiet ikke i højere grad er med inde ved bordet og tager ansvar for den udvikling, vi står med. Det der med skiftende holdninger og sandhedsværdi går jo galt, når man kører den rolle. Hvis vi nu tager udgangspunkt i de sidste 2 års finanslovdebatter og spørger os selv, om det er her, man virkelig kan finde Socialdemokratiet som troværdighedskilde til den udvikling, vi har stået med, så er det jo påfaldende, at svaret nok nærmest er, at det kan man ikke.

Hvis vi ser på Socialdemokratiets finansordførers tale i december 2004, altså for præcis et år siden, hvad var hovedproblemet så der? Ja, det var ledigheden, præcis for et år siden var det den stigende ledighed. Den socialdemokratiske finansordfører sagde:

»20.000 kommer i arbejde til næste år, lyder det kækt fra finansministeren. ... Der er ikke noget at komme efter, får vi at vide. Det minder næsten om tonerne fra Farum, kort før korthuset brasede sammen og skeletterne væltede ud.«

Det var den socialdemokratiske retorik for et år siden om ledigheden. Hvad er det sket på det år? Ja, der er sket det, at hvor ledigheden i 2004 endte med 176.000, så er forventningen nu, at vi kommer ud af 2005 med 158.000 ledige. Forventningen for 2006 er 143.000 ledige.

Det er jo sådan set meget tæt på det, man gik efter for et år siden, men som altså var fuldstændig urealistisk. Hvis vi går 2 år tilbage, var det så der, vi kan finde sådan en troværdighedskilde i Socialdemokratiet, altså finde en linje i det, der foregår? Der var et af hovedproblemerne i den socialdemokratiske finansordførers tale det her med gældsafviklingen.

Kl. 11.20

Når det drejer sig om gældsafviklingen, blev der sagt, »går det den forkerte vej, og regeringen er nu så meget bagud, at det svarer til, at hvert eneste barn i Danmark har fået foræret en negativ børneopsparing på op til 40.000 kr. Noget af en julegave ...« Og så bliver der sagt:

»Hvor der under SR-regeringen var en rød tråd, er der under VK-regeringen kun røde tal på bundlinjen.«

Hvordan er det gået? I 2003, som var det år, talen blev holdt, var der en samlet gæld på 515 mia. kr. Med udgangen af i år er den på 432 mia. kr. Forventningen er, at næste år vil den hedde 397 mia. kr. En del af forklaringen er jo sådan set de overskud, som er i de finanslove, i de budgetter, der bliver aftalt mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Men det er jo bare udtryk for, at det er så som så med troværdigheden i det, Socialdemokratiet siger, og at det medfører, når man ikke har ansvar for noget som helst, en zigzagkurs, en politik, hvor man den ene dag mener et og den næste dag mener noget andet, alt efter hvad der lige er oppe i tiden. Det er ikke noget, man kan bygge særlig meget på.

Derfor er det mit ønske, som det også er andres, at Socialdemokratiet genfinder rollen som et parti, der ønsker at tage medansvar, og specielt når vi skal til at diskutere velfærdsjusteringer, synes vi jo egentlig, at det burde være sådan, at flere partier her i Folketinget kan finde hinanden, ellers ender det jo med, at Dansk Folkeparti sidder alene med regeringen. Vi har et ansvar for at løse fremtidens problemer, det påtager vi os, og kan det ikke være anderledes, jamen så må vi jo så påtage os det ved at lave de fornødne aftaler, også omkring velfærdsjusteringer.